

13. mars 1974.

221

Nr. 8.

HJÚKRUNARLÖG

FORSETI ÍSLANDS

gjörir kunnugt: Alþingi hefur fallist á lög þessi og ég staðfest þau með samþykki mínu:

1. gr.

Rétt til að stunda hjúkrun hér á landi og kalla sig hjúkrunarkonu eða hjúkrunarmann hefur sá einn, sem til þess hefur fengið leyfi ráðherra.

2. gr.

Leyfi skv. 1. gr. skal veita þeim, sem lokið hefur prófi í hjúkrunarfræðum frá hjúkrunarskóla hér á landi eða frá Háskóla Íslands.

Ráðherra getur og veitt hjúkrunarleyfi öðrum, er lokið hafa jafngildu námi erlendis og eru að öðru leyti hæfir að dómi hjúkrunarráðs, er ráðherra skipar. Hjúkrunarráð skal skipað 3 mönnum til fjögurra ára og skal einn tilnefndur af heilbrigðis- og tryggingamálaráðuneyti, einn af menntamálaráðuneyti og einn af Hjúkrunarfélagi Íslands.

Útlendingar, sem sækja um leyfisveitingu, skulu hafa næga kunnáttu í töluðu og rituðu íslensku máli.

3. gr.

Enginn má kalla sig sérfræðing í hjúkrun, nema hann hafi fengið til þess leyfi ráðherra.

Ráðherra setur reglugerð um skilyrði til að öðlast sérfræðileyfi að fengnum tillögum hjúkrunarráðs. Hjúkrunarfélag Íslands skal tilnefna tvær sérfróðar hjúkrunarkonur eða hjúkrunarmenn til þátttöku með ráðinu í meðferð einstakra mála, er varða sérgrein þeirra, og fá þau þá atkvæðisrétt í ráðinu.

Hjúkrunarráð skal einnig fjalla um veitingu sérfræðileyfa.

4. gr.

Ekki má ráða aðra en hjúkrunarkonur eða hjúkrunarmenn samkv. 1. gr. til sjálfstæðra hjúkrunarstarfa við sjúkrastofnanir, elliheimili, heilsuvernd eða hjúkrun í heimahúsum.

5. gr.

Hjúkrunarkonu og hjúkrunarmanni ber að þekkja skyldur sínar, viðhalda þekkingu sinni og tileinka sér þær nýjungar, er varða hjúkrun.

Ráðherra getur sett reglur um viðhaldsmenntun.

6. gr.

Hjúkrunarkonu og hjúkrunarmanni er skylt að gæta fyllstu þagmælsku um öll einkamál, er þau fá vitneskju um í starfi sínu, nema lög bjóði annað, og helst þagnar-skyldan, þótt þau láti af starfi.

Skylda til þess að bera vitni fyrir rétti er takmörkuð í samræmi við þetta og ákvæði réttarfarslaga um vitnaskyldu embættis- og sýslunarmanna og sérákvæði slíkra laga um lækna.

7. gr.

Ef hjúkrunarkona eða hjúkrunarmaður vanrækir skyldur sínar eða brýtur gegn heilbrigðislöggjöf landsins að dómi landlæknis, skal landlæknir áminna þau. Komi áminningin ekki að haldi, leggur landlæknir málið fyrir ráðherra. Getur þá ráðherra úrskurðað, að hlutaðeigandi skuli sviptur hjúkrunarleyfi, en skjóta má hann þeim úrskurði til dómstóla.

Nú hefur hjúkrunarkona eða hjúkrunarmaður verið svipt hjúkrunarleyfi samkv. 1. mgr., og er þá ráðherra heimilt að veita þeim leyfið aftur, enda liggi fyrir meðmæli landlæknis.

8. gr.

Heimilt er að þjálfa sjúkraliða til aðstoðar við hjúkrun, og skal nám þeirra, starfsréttindi og skyldur ákveðið í reglugerð.

Ákvæði 6. og 7. gr. gilda einnig um sjúkraliða eftir því, sem við á.

9. gr.

Heilbrigðismálaráðherra getur með reglugerð sett nánari ákvæði um efni laga þessara.

10. gr.

Brot gegn lögum þessum og reglugerðum settum samkvæmt þeim varða sektum, nema þyngrri refsing liggi við að öðrum lögum.

Með mál út af brotum á löggjöfinni skal fara að hætti opinberra mála.

Sektir samkvæmt löggjöfinni renna í ríkissjóð.

11. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi. Jafnframt eru úr gildi felld hjúkrunarlög, nr. 42 12. maí 1965.

Gjört í Reykjavík, 13. mars 1974.

Kristján Eldjárn.

(L. S.)

Magnús Kjartansson.

Nr. 9.

14. mars 1974.

L Ö G

um starfskjör launþega o. fl.

FORSETI ÍSLANDS

gjörir kunnugt: Alþingi hefur fallist á lög þessi og ég staðfest þau með samþykki mínu:

1. gr.

Laun og önnur starfskjör, sem aðildarsamtök vinnumarkaðarins semja um, skulu vera lágmarkskjör fyrir alla launþega í viðkomandi starfsgrein á svæði því, er samningurinn tekur til. Samningar einstakra launþega og vinnuveitenda um lakari kjör en hinir almennu kjarasamningar ákveða skulu ógildir.